

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) Mgr. K. K.

b) R. K.

oba zastoupeni advokátkou Mgr. Lucií Palíkovou
sídlem Dlouhá tř. 461/3, 736 01 Havířov-Město

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti

osob zúčastněných

na řízení:

1) J. Š.

2) M. Z.

3) Bc. L. Z.

4) L. P.

Shodu s prvopisem potvrzuje

5) D. P.

6) J. C.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. MSK 94932/2018, ve věci umístění stavby

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou ze dne 26. 9. 2018 domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců proti územnímu rozhodnutí Magistrátu města Karviná (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 4. 2018, č. j. SMK/007078/2018. Uvedeným rozhodnutím rozhodl stavební úřad o umístění staveb rodinného domu, vodovodní přípojky, odběrného vodovodního zařízení, odběrného elektrického zařízení, splaškové kanalizace, žumpy, dešťové kanalizace, vsakovací jímky, akumulární šachty, zasakovacích drénů, tepelného čerpadla a účelové komunikace veřejně nepřístupné na pozemcích parc. č. X,X, X,X,X,X a X, v k. ú. x, v části města H., ul. S. (dále jen „územní rozhodnutí ze dne 3. 4. 2018“). Citované územní rozhodnutí ze dne 3. 4. 2018 bylo vydáno k žádosti stavebníka J. C.
2. Žalobci zrekapitulovali skutkový stav předcházející vydání napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznili, že k jejich návrhu vydal stavební úřad dne 1. 11. 2006 územní rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu a dále mj. také staveb technické a dopravní infrastruktury pro šest rodinných domů, kterými jsou stavba účelové veřejně přístupné komunikace, stavba vodovodního řadu, šesti vodovodních přípojek, stavba plynového řadu a šesti plynových přípojek, stavba zemního elektrického kabelového vedení NN a stavba veřejného osvětlení na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. x. K žádosti žalobců bylo následně rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 6. 2013 povoleno předčasné užívání stavby veřejně přístupné účelové komunikace, povolené na pozemcích parc. č. X, X v k. ú. x, před jejím úplným dokončením. Oznámením stavebního úřadu ze dne 5. 4. 2017 byli žalobci vyrozuměni o tom, že J. C. podal dne 19. 9. 2016 žádost o vydání společného územního rozhodnutí na soubor staveb rodinného domu včetně veřejně nepřístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. X, X, X, X a X v k. ú. x. Žalobci jako účastníci řízení dne 19. 4. 2017 nahlédli do správního spisu, kde zjistili, že stavebník p. C. založil do spisu své vyjádření o jednání s Mgr. K., což žalobci popírají. Žalobci uplatnili své námitky, a to, že jsou vlastníky stavby veřejně přístupné účelové komunikace a že stavebníkem navržená komunikace

veřejně nepřístupná se na tuto veřejně přístupnou komunikaci napojuje a je tedy pro další řízení nutný souhlas vlastníka komunikace ve smyslu § 86 stavebního zákona. Žalobci jako vlastníci komunikace s napojením nesouhlasí.

3. K další výzvě stavebního úřadu uplatnili žalobci dne 7. 11. 2017 své další námítky, s tím, že akceptace naprosto bezprecedentně účelového řešení napojení na komunikaci v jejich vlastnictví „odskokem se vzduchovou mezerou“ tedy bez údajného napojení a doteku by vedla k bezskrupulóznímu pošlapávání vlastnických práv vlastníků komunikací. V následném rozhodnutí stavebního úřadu u umístění stavby p. C. uvedl stavební úřad ve vztahu k účelové veřejně nepřístupné komunikaci, že tato bude umístěna ve vzdálenosti 1 m od společné hranice pozemků parc. č. X a X a na hranici mezi pozemky parc. č. X, X a X a dále ve vzdálenosti 2 m od společných hranic pozemků parc. č. X, X a X v k. ú. x. Nedojde k přímému (fyzickému) dotčení komunikace ul. Spojka. Z toho důvodu nevyžadoval stavební úřad souhlas s napojením na tuto komunikaci. Komunikace ul. S. je povolena jako veřejně přístupná účelová komunikace a žadatel nemusí mít souhlas pro její užívání; stavebnímu úřadu je z úřední činnosti známo, že veřejný přístup na této komunikaci není omezen. Na podané odvolání žalobců reagoval žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl.
4. Pokud se týče samotných žalobních bodů, žalobci v první řadě namítali, že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolacími námitkami. Žalobci již v rámci svého odvolání poukazovali na to, že se stavební úřad nevypořádal zcela s jejich námitkami tak, jak je uplatnili ve stavebním řízení. Konkrétně cílili na vydané územní rozhodnutí ze dne 1. 11. 2016, kterým Magistrát města Karviné rozhodl o umístění mimo jiné účelové komunikace veřejně přístupné pro stavby na pozemcích par. č. X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území x. Tímto rozhodnutím dle žalobců byl dostatečně vymezen okruh subjektů oprávněných užívat jimi vystavěnou účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Přičemž i z dalších navazujících rozhodnutí stavebního úřadu plyne, že tento považuje žalobce za vlastníky stavby, tedy i vlastníky předmětné účelové komunikace. Z úřední činnosti tedy mělo být jak prvostupňovému správnímu orgánu, tak žalovanému známo, že účelová veřejně přístupná komunikace je žalobci vystavěna pouze pro šest rodinných domů stavěných na pozemcích přiléhajících k této komunikaci. Tato skutečnost však byla účelově opomenuta. Žalobci dále nesouhlasí s právním názorem stavebního úřadu, že účelová komunikace je součástí pozemku, není samostatnou věcí, a je tak ve vlastnictví vlastníka pozemku, bez ohledu na to, kdo ji vybudoval a financoval. Žalobcům je známo, že správní soudy otázku vlastnictví účelové komunikace v minulosti posuzovaly odlišně. Odkazují přitom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2006, č. j. 10 Ca 284/2005-56 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008-59 podle kterých je nutné individuálně v konkrétní situaci posuzovat, zda se jedná, či nejedná o věc v samostatném právním smyslu. Žalobci na základě závěrů citovaných rozhodnutí mají za to, že je nutné považovat jimi zhotovenou stavbu účelové komunikace veřejně přípustné za stavební konstrukci, stavbu ve statickém smyslu, jako výsledek stavební činnosti žalobců, která je jako taková tvořena vymežitelným kusem vnějšího světa.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 1. 2019 uvedl, že má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu věci a jeho odůvodnění vyhovuje nárokům na něj kladeným ustanoveními zákona č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný má dále za to, že se dostatečně zabýval odvolacími námitkami. Konkrétně dospěl ke shodnému závěru jako stavební úřad, a sice že pokud se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nelze žádným způsobem komukoli bránit v užívání takové komunikace. Pokud se týče druhé žalobní námitky právního posouzení, se kterým žalobci nesouhlasí, tak názor žalovaného vychází z ust. § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Takový závěr je navíc podpořen rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 766/2011, podle kterého účelové komunikace v zásadě tvoří jen součást pozemku, i když jsou stavebně zpracovány.

6. Osoba zúčastněná na řízení J.Š. ve věci uvedla, že by žalobci neměli být účastníky při schvalování stavebního povolení pana C., jelikož nesousedí s uvedenými pozemky. Pozemek žalobců je vzdálen nejméně 50 metrů od pozemku pana C.
7. Osoby zúčastněné na řízení M. Z. a Bc. L. Z. shodně jako L. P. a D. P. uvedly, že v lokalitě vlastní rodinný domek. Od počátku považují žalobce za vlastníky komunikace ul. S., jelikož ví, že ji na základě územního rozhodnutí a následného stavebního povolení vybudovali a zajistili další formality nutné pro kolaudaci jejich domu, tj. povolení předčasného užívání. Přitom v nyní přezkoumávaném případě je nutný souhlas vlastníka komunikace tak, jak to předpokládá ustanovení § 86 a násl. stavebního zákona. Souhlas s napojením nebyl dán, a pokud je jim známo, vlastníci komunikace nesouhlasí s napojením. Dosavadní požadavky stavebního úřadu byly však protichůdné, když osoby zúčastněné musely jako nedávni stavebníci rodinných domů dokládat od žalobců souhlas s napojením na komunikaci jako podmínku udělenou stavebním úřadem pro udělení souhlasu s individuální bytovou výstavbou. Za udělený souhlas se osoby zúčastněné na řízení musely na výstavbě komunikace ul. S. finančně podílet. Dále uvádějí, že mají takřka desetiletou zkušenost s bydlením v lokalitě. Při trvalejších dešťových srážkách nebo tání sněhu se potýkají s trvalým zatápením pozemků. Namítají tedy, že navržené řešení odvodu vod z navrhované komunikace vsakováním do podloží je naprosto nevhodné, a proto se záměrem nesouhlasí.
8. Osoba zúčastněná na řízení se pan J. C. se ve věci nevyjádřil.
9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
10. Soud připomíná, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 10. 4. 2019, č. j. 7 As 188/2019-18, který, žalobu zamítl. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 As 188/2019-18. V něm Nejvyšší správní soud dospěl předně k závěru, že práva vlastníka komunikace, zejména jeho vlastnické právo, jsou dotčena tím, že komunikaci využívají i další osoby. Vlastník veřejně přístupné účelové komunikace (jako v projednávané věci, když žádná ze stran nezpochybňuje, že komunikace S. je veřejně přístupnou účelovou komunikací) musí strpět, že je předmět jeho vlastnictví využíván dalšími osobami. Není pochyb, že obecné užívání veřejně přístupné účelové komunikace zasahuje do práv jeho vlastníka

a krajský soud pochybil, pokud dospěl k opačnému závěru. V návaznosti na to krajský soud pochybil, pokud na tomto nesprávném závěru založil odmítnutí vypořádání námítky stran vlastnictví komunikace S. a námítky stran neudělení souhlasu podle § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu posoudit zejména otázku vlastnictví předmětné komunikace a v návaznosti na to aplikaci § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona s přihlédnutím k tomu, že zákon v citovaném ustanovení hovoří o stanovisku nikoli souhlasu.

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 19. 9. 2016 obdržel stavební úřad žádost osoby zúčastněné na řízení p. C. (dále jen „stavebník“) o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, jehož předmětem byla mimo jiné také stavba předmětné účelové komunikace veřejně nepřístupné. Dne 18. 10. 2016 vydal stavební úřad usnesení o vyloučení povolení staveb ze společného řízení, a to z důvodu, že nebyl zajištěn jeden ze základních požadavků na využívání území, tj. požadavek na přístup a příjezd ke stavbě. Poté co stavební úřad vyzval stavebníka k odstranění vad podání, k jeho žádosti o prodloužení lhůty pro doplnění podkladů řízení přerušil. Dne 5. 4. 2017 stavební úřad oznámil zahájení územního řízení a k nařízenému ústnímu jednání, stejně jako k ohledání na místě stavby sebral účastníky řízení. Dne 19. 4. 2017 se k nahlížení do spisu dostavili žalobci a osoby zúčastněné na řízení p. P. a p. P. Při proběhnuvším ústním jednání dne 11. 5. 2017 žalobci uplatnili námítky, kde uvedli, že jsou vlastníky účelové komunikace veřejně přístupné – ul. S. umístěné na par. č. X a X v k. ú. x. Stavebníkem v záměru navržená komunikace veřejně nepřístupná se napojuje na účelovou komunikaci veřejně přístupnou, a proto je pro další řízení nutný souhlas vlastníka komunikace tak, jak to předpokládá ust. § 86 a násl. stavebního zákona. Souhlas s napojením nebyl dán a jako vlastníci komunikace žalobci nesouhlasí s napojením. Zároveň žalobci uplatnili také námitku k navržené šíři veřejného prostranství. Námítky účastníků územního řízení uplatnili taktéž osoby zúčastněné na řízení p. P. a p. P. Obsah takto uplatněných námitek byl obdobný s obsahem námitek uplatněnými žalobci, navíc ale uvedli, že stavebník dosud nedisponuje souhlasem s napojením na jejich plot. Námitku stanovené šíře veřejného prostranství uplatnily rovněž osoby zúčastněné na řízení p. Z. a p. Z. Následně byl stavebním úřadem stavebník opětovně vyzván k doložení dalších potřebných dokumentů, přičemž řízení přerušil do 5. 9. 2017. Dne 28. 6. 2017 obdržel stavební úřad vyjádření stavebníka ke vzneseným námitkám. Poté bylo účastníkům řízení stavebním úřadem doručeno oznámení nových skutečností a byla jim dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na základě oznámení nahlédli žalobci a osoba zúčastněná na řízení p. P. dne 6. 11. 2017 do spisu a následujícího dne uplatnili další námítky. Žalobci předně uvedli, že setrvávají na původních námitkách a dále, že akceptace naprosto bezprecedentně účelového řešení napojení na jejich komunikaci „odskokem se vzduchovou mezerou“, tedy bez údajného napojení a doteku, tak jak je uvedeno v projektové dokumentaci, by vedla v reálné praxi k bezskrupulóznímu pošlapávání vlastnických práv. Shodné námítky uplatnili také p. P. a p. P. a p. Z. a p. Z. (dne 8. 11. 2017). Dne 30. 11. 2017 bylo stavebnímu úřadu doručeno vyjádření stavebníka k uplatněným námitkám, ve kterých uvedl, že účelová komunikace je veřejným statkem, přičemž otázka vlastnického práva předmětné komunikace není podstatná. Navíc daný pozemek ani není ve vlastnictví žalobců a stavebník má stejné oprávnění pozemek užívat jako žalobci, a to na základě věcného břemene. Žalobci se opětovně,

poté co byli stavebním úřadem seznámeni s novými skutečnostmi, dostavili dne 8. 1. 2018 k nahlížení do spisu. Dne 26. 2. 2018 bylo řízení v části, která se týká stavby oplocení na pozemcích par. č. X a X v k. ú. x zastaveno. Dne 3. 4. 2018 vydal stavební úřad územní rozhodnutí o umístění staveb č. j. SMK/007078/2018. K námitkám žalobců a dalších osob zúčastněných na řízení stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z podané žádosti a společné dokumentace vyplývá, že předmětná účelová komunikace veřejně nepřístupná se nebude umisťovat na pozemku par. č. X v k. ú. x. Z toho vyplývá, že nedojde k přímému dotčení komunikace ul. S. Z toho důvodu stavební úřad nevyžadoval souhlas s napojením na tuto komunikaci. Komunikace ul. S. je povolena stavebním povolením jako veřejně přístupná účelová komunikace a stavebník tudíž nemusí mít souhlas pro její užívání. Dne 24. 4. 2018 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobců, ve kterém uvedli obdobné námitky jako v nyní projednávané žalobě. K podanému odvolání se mimo jiné vyjádřila majitelka pozemků par. č. X a X v k. ú. x (tj. pozemků, na kterých leží předmětná veřejně přístupná účelová komunikace na ul. S.) a uvedla, že jakožto majitelka vyjadřuje souhlas a nemá jakékoli námitky k vydanému územnímu rozhodnutí. Žalovaný zamítl podané odvolání napadeným rozhodnutím, když uvedl, že zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) nestanovuje, že účelová komunikace musí sloužit výhradně pro vlastníky nemovitostí, které bezprostředně sousedí s pozemky, na kterých je stavba účelové komunikace postavena, a jejichž vlastníci tak mají na tuto účelovou komunikaci bezprostřední přístup. Dále uvedl, že jak vyplývá z ust. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vlastníci takové komunikace nemají právo nikomu v užívání této veřejně přístupné komunikace bránit. K vlastnictví předmětné komunikace uvedl, že z ust. § 9 odst. 1 poslední věty zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že účelová komunikace je součástí pozemku a je tak ve vlastnictví vlastníka pozemku, bez ohledu na to, kdo ji vybudoval a financoval. Žalovaný se rovněž ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že není potřeba souhlasu žalobců s dopravním napojením na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Nicméně dle jeho názoru je nutné přiměřeně aplikovat ust. § 12 odst. 5 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, tedy že v případě dopravního napojení na komunikaci je nutný souhlas vlastníka dotčené komunikace. Tento souhlas byl dán již v roce 2015 a opětovně potvrzen v rámci vyjádření k podanému odvolání.

12. Krajský soud se, vázán závěry Nejvyššího správního soudu, zabýval otázkou vlastnictví komunikace Spojka. Vycházel přitom ze závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008-59, podle kterého *„Pro posouzení otázky, zda je účelová komunikace (§ 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) stavbou spojenou se zemí pevným základem, tj. samostatnou nemovitou věcí, nebo zda je součástí pozemku, na němž se nachází, jsou rozhodná stejná hlediska jako v případě jiných pozemních komunikací. Pokud je stavební provedení účelové komunikace takové, že lze jednoznačně vymezit, kde končí pozemek a začíná stavba, a pokud zároveň nelze stavební provedení účelové komunikace odstranit bez jejího zničení či zásadního zhoršení její sjízdnosti či schůdnosti, půjde o samostatnou nemovitou věc ve smyslu § 119 odst. 2 občanského zákoníku, která je samostatným předmětem právních vztahů.“* Optikou těchto závěrů krajský soud dospěl k tomu, že stavba komunikace S. je jistě stavbou,

kteřá je spojená se zemí pevným základem, lze určit, kde končí pozemek a začíná stavba, když s ohledem na účel komunikace – jedná se o příjezdovou komunikaci k stavbám rodinných domů – a povahu dané komunikace, která se napojuje na místní komunikaci (ul. Mickiewiczova), jak vyplývá z rozhodnutí o umístění stavby předmětné komunikace ze dne 1. 11. 2006, by došlo odstraněním povrchu komunikace, tedy stavby, k podstatnému zhoršení schůdnosti a sjízdnosti. Krajský soud také považuje za podstatné, že hlavním účelem komunikace S. je spojovací dopravní funkce a jejím omezením by došlo k omezení přístupu k navazujícím nemovitostem. Zpevnění komunikace přitom nepředstavuje pouhou úpravu povrchu. Na základě těchto úvah je nutné učinit v souladu s citovanou judikaturou závěr, že komunikace S. je samostatnou nemovitou věcí, jejímiž vlastníky jsou žalobci.

13. S ohledem na uvedený závěr přistoupil krajský soud k posouzení otázky aplikace § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, v rozhodném znění. Podle tohoto ustanovení k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí *stanoviska* vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury *k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem*.
14. Z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobci podáním ze dne 10. 5. 2017 uplatnili v rámci územního řízení o umístění stavby své námitky, kde mj. sdělili, že souhlas s napojením nebyl dán a jako vlastníci komunikace nesouhlasí s napojením. Je tedy zřejmé, že žalobci již v průběhu správního řízení jednoznačně sdělili své stanovisko k možnosti napojení stávající komunikace na nově umísťovanou účelovou veřejně nepřístupnou komunikaci. S ohledem na uvedené již nebylo nezbytné pro potřeby dalšího řízení vyžadovat po stavebníkovi další stanovisko žalobců, neboť jejich stanovisko k možnosti a způsobu bylo jednoznačné – nesouhlasné. Zákon však v citovaném ustanovení nevyžaduje *souhlas* vlastníků veřejné dopravní infrastruktury, ale pouze stanovisko, přičemž je povinností stavebního úřadu se s takovým stanoviskem následně v konečném rozhodnutí vypořádat, což stavební úřad i žalovaný učinil. Závěry žalovaného je nutné nyní korigovat pouze potud, že žalobci *jsou* vlastníky předmětné komunikace S. Je potřeba zdůraznit, že žalobci ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem neuvedli žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, kromě obecného nesouhlasu s napojením na nově umísťovanou komunikaci, z jakého konkrétního důvodu – z hlediska *možnosti a způsobu* napojení – nesouhlasí s napojením, tedy proč není napojení možné (např. z hlediska technického zpracování, vlivů na užívání okolních nemovitostí apod.). Nebylo přitom povinností stavebního úřadu ani žalovaného žalobce vyzývat k upřesnění jejich námitek, když žalobci opětovně v průběhu řízení uváděli svá nesouhlasná stanoviska s napojením.
15. Pokud žalobci spatřují dotčení na svých právech v průjezdu stavebníka po stávající účelové komunikaci, je nutné i nadále námitku považovat za nedůvodnou. Byť není pochyb, že obecné užívání veřejně přístupné účelové komunikace zasahuje do práv jeho vlastníka, tedy žalobců, jedná se o zásah předvídaný, kdy dochází k zákonnému omezení vlastnického práva vlastníka takové komunikace. To, že má komunikace S. sloužit stavebníkovi k průjezdu za účelem přístupu přes nově umísťovanou veřejně nepřístupnou účelovou komunikaci k nemovitostem stavebníka, je přitom zřejmé již z obsahu spisu (viz také bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 As 188/2019-18. Žádné další možné dotčení na svých právech předmětným záměrem žalobci netvrdili a soud ani z jiných okolností neseznal žádné možné dotčení

na právech žalobců umístěním veřejně nepřístupné účelové komunikace, resp. jejím napojením na komunikaci S.

16. Krajský soud dále setrvává na svém závěru ohledně samotného napojení účelové veřejně nepřístupné komunikace – posuzovaného stavebního záměru – na stávající veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Je na místě zdůraznit, že nově budovaná účelová komunikace veřejně nepřístupná se dle předložené dokumentace nenapojuje na již stávající účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Jinými slovy nedojde k jejímu přímému napojení na komunikaci ul. S. Je plně v dispozici stavebníka (na jeho vůli), jak svůj stavební záměr pojme, tedy i to, o jaké délce si vystaví příjezdovou komunikaci, případně to, zda ji napojí či nenapojí na stávající komunikaci; je následně na příslušném stavebním úřadu posoudit přípustnost zvoleného záměru z hlediska na to dopadajících zákonných ustanovení. Nelze bez dalšího přisvědčit názoru žalobců, že stavebníkem zvolená varianta bez přímého napojení na stávající komunikaci je pouze účelovým řešením situace.
17. Konečně, shodně jako v předcházejícím rozhodnutí krajský soud posoudil jako nedůvodný žalobní bod spočívající v námitce, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobců. Žalovaný podle krajského soudu reflektoval stěžejní odvolací námitky žalobců, přičemž se s nimi přezkoumatelným způsobem vypořádal. Soud v této souvislosti připomíná, že povinnost správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9).
18. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5. s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. ledna 2020

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu